

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 14 / CI / 21.04.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CI\14CI\

Fitxer 14CI1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 540

Comissió de la Infància

Sessió 14, dimarts 21 d'abril de 2026

Presidència de la Il·lma. Sra. Anna Feliu i Moragues

Sessió 14 de la CI

La sessió de la Comissió de la Infància (CI) s'obre a ****. Presideix Anna Feliu i Moragues, acompanyada de la vicepresidenta, Lorena Roldán Suárez, i de la secretària, Beatriz Silva Gallardo. Assisteix la Mesa el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Hi són presents [Mario García Gómez](#), [Antoni Poyato Rodríguez](#), [Mónica Ríos García](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jordi Fàbrega](#) i [Sabaté](#), [Rosa Jové](#) i [Montañola](#) i [Sònia Martínez](#) i [Juli](#), pel G. P. de Junts; [Carles Campuzano](#) i [Canadés](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Najat Driouech Ben Moussa](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Montserrat Berenguer Messeguer](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [María Elisa García Fuster](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre el foment de la resiliència en infants, adolescents i joves tutelats per l'Administració (tram. 250-00836/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 339, 40).
2. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre les línies d'actuació en l'àmbit de la infància (tram. 356-01356/15). Rosa Jové i Montañola, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Save the Children davant la Comissió de la Infància perquè presenti l'informe "Darrere la pantalla: violència sexual contra la infància a l'entorn digital" (tram. 356-01401/15). Núria Lozano Montoya, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença de Vicki Bernadet, en representació de la Fundació Vicki Bernadet, davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre l'atenció integral, la prevenció i la sensibilització dels abusos sexuals infantils comesos en l'àmbit familiar i de l'entorn de confiança del menor (tram. 356-01408/15). Rosa Jové i Montañola, Grup Parlamentari de Junts, Montserrat Berenguer Messeguer, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'UNICEF davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre les accions de les entitats per a abordar l'impacte de les xarxes socials en els infants (tram. 356-01437/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
6. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Save The Children davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre les accions de les entitats per a abordar l'impacte de les xarxes socials en els infants (tram. 356-01438/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Pincat davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre les accions de les entitats per a abordar l'impacte de les xarxes socials en els infants (tram. 356-01439/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

8. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre el seu paper en l'anàlisi, la supervisió i la regulació dels continguts audiovisuals i digitals, especialment amb relació a l'impacte de les xarxes socials i les plataformes digitals en els infants i joves (tram. 356-01440/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

9. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'autoritat Catalana de Protecció de Dades davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre el seu paper en l'anàlisi, la supervisió i la regulació dels continguts audiovisuals i digitals, especialment amb relació a l'impacte de les xarxes socials i les plataformes digitals en els infants i joves (tram. 356-01441/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Xnet davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre el seu paper en l'anàlisi, la supervisió i la regulació dels continguts audiovisuals i digitals, especialment amb relació a l'impacte de les xarxes socials i les plataformes digitals en els infants i joves (tram. 356-01442/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Adolescència Lliure de Mòbils davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre l'experiència, les propostes i les actuacions de l'associació amb relació a l'impacte de les pantalles i les xarxes socials en els infants i adolescents (tram. 356-01443/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Drets Digitals dels Menors davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre l'experiència, les propostes i les actuacions de la plataforma amb relació a l'impacte de les pantalles i les xarxes socials en els infants i adolescents (tram. 356-01444/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Sol·licitud de compareixença de Màrius Martínez Muñoz, en qualitat d'expert, davant la Comissió de la Infància perquè exposi la seva experiència i presenti propostes i actuacions amb relació a l'impacte de les pantalles i les xarxes socials en els infants i adolescents (tram. 356-01445/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

14. Sol·licitud de compareixença de Francisco Villar Cabeza, en representació de l'Hospital Sant Joan de Déu, davant la Comissió de la Infància perquè aporti la seva visió sobre l'impacte de les pantalles i les xarxes socials en la salut mental i el desenvolupament dels infants i adolescents (tram. 356-01446/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

15. Sol·licitud de compareixença de Marc Masip Montaner, en representació de Desconnecta Terapéutico - Barcelona, davant la Comissió de la Infància perquè aporti la seva visió sobre l'impacte de les pantalles i les xarxes socials en la salut mental i el desenvolupament dels infants i adolescents (tram. 356-01447/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

16. Sol·licitud de compareixença de Dolors Reig Hernández, en qualitat d'experta, davant la Comissió de la Infància perquè aporti la seva visió sobre l'impacte de les pantalles i les xarxes socials en la salut mental i el desenvolupament dels infants i adolescents (tram. 356-01448/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

17. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'UNICEF Comitè de Catalunya davant la Comissió de la Infància perquè expliqui l'informe "El benefici de fer: l'impacte de polítiques concretes per a revertir la pobresa infantil a Espanya" (tram. 356-01451/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

18. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació de Familiars d'Afectats per Transtorns de Conducta davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre l'abordatge integral en els trastorns de la conducta en la infància i l'adolescència (tram. 356-01481/15). Lorena Roldán Suárez, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

19. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Fundació Pere Tarrés davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre el projecte Som Veu (tram. 356-01517/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

20. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de la Infància amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre la creació de la Comissió Interdepartamental per al Benestar Digital de la Infància i l'Adolescència (tram. 354-00328/15). Lorena Roldán Suárez, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

21. Compareixença d'una representació de la Plataforma d'Infància de Catalunya davant la Comissió de la Infància per a presentar l'Informe sobre l'estat dels drets de la infància i adolescència a Catalunya 2025 (tram. 357-01140/15).

22. Compareixença d'una representació d'Educo davant la Comissió de la Infància per a presentar l'informe "Niños en la llave III: la vida empantallada" (tram. 357-00822/15).

La presidenta

Vinga, doncs bona tarda. Anem a iniciar la sessió d'aquesta Comissió de la Infància. I ho farem, en primer lloc, demanant a veure si hi ha algunes substitucions que vulguin demanar els diversos grups. Sí, diputada?

Andrea Zapata Alfonso

Sí, del Partit Socialista i Units per Avançar, la diputada Imma Ferret substitueix la diputada Mónica Ríos i la diputada Natàlia Fabian substitueix el diputat Mario García.

La presidenta

D'acord, cap altre grup, no?

A continuació, proposem de fer la votació de l'alteració de l'ordre del dia, que començaria per fer la votació de les sol·licituds de compareixença i a continuació faríem la proposta de resolució i continuariem amb les compareixences.

Si el..., (*Montserrat Berenguer Messeguer demana per parlar.*) Sí?

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Demano torn de paraula en referència a la sol·licitud de compareixença dels... (*Forta remor de veus.*) Ah, d'acord.

La presidenta

Bé, però potser tenia alguna cosa a dir sobre això. (*Persisteix la remor de veus.*) No ho sé, ells saben lo que volies dir o no? (*La presidentariu.*)

D'acord, doncs anem a fer la votació de l'alteració de l'ordre del dia.

La lletrada Anna Casas i Gregorio

Hi ha algú que s'hi oposa?

La presidenta

Si hi ha algú que s'hi oposi? No s'hi oposa ningú, ho tenim bé.

Vinga, doncs ho aprovem.

I a continuació, doncs, començaríem... (*Remor de veus.*) Un moment, espereu, que m'estresseu.. (*La presidentariu.*)

A continuació, passaríem a fer les votacions de les sol·licituds de compareixença.
(*Montserrat Berenguer Messeguer demana per parlar.*) Digui, diputada.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, presidenta. En referència als punts 11, 12, 13 i 16, demanaria que s'informés si són associacions, entitats... I quan es menciona i s'anomena alguns experts amb noms i cognoms, en qualitat de què són experts, de quina matèria, si..., ens falta una mica d'informació en aquests punts 11, 12, 13 i 16.

Gràcies.

La presidenta

Aquestes propostes les ha fet el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. Si poden fer una breu explicació del que demana la diputada, si ho saben...

Andrea Zapata Alfonso

Sí, és que ho ha especificat aquí, jo crec que és com la resta de sol·licituds de compareixença. És de l'entitat Adolescència Lliure de Mòbils, per parlar de l'impacte de les pantalles i les xarxes socials en els infants i adolescents. No sé quin detall en concret volen saber. (*Remor de veus.*) D'on venen...

La presidenta

Ha dit sobre... (*Fora remor de veus.*) Doncs ho hauríem de consultar. És que la informació que tinc és aquesta.

La presidenta

(*Persisteix la remor de veus.*) Entenc, diputada, que en el cas del punt 11, parla d'una representació d'Adolescència Lliure.

Andrea Zapata Alfonso

Sí, és una entitat...

La presidenta

Vol dir que no es concreta el ponent o quin és el dubte?

Montserrat Berenguer Messeguer

Sí, amb relació a la 11, si és una entitat, si és una associació, si són ciutadans anònims, i en referència al mateix a la 12, i la 13 i la 16, que es concreta compareixents anomenant-se amb noms i cognoms en qualitat d'experts, de què? Si són informàtics, si són pedagogs, psicòlegs, pediatres... És que, clar, desconeixem una mica... *(Remor de veus.)* La 13 i la 16.

(Pausa.)

Andrea Zapata Alfonso

Si voleu, ho posposem per donar més informació, però jo crec que aquí és com qualsevol sol·licitud que es fa i com la resta, no ho sé, no veig la diferència. La primera, la 11, és una entitat, l'entitat Adolescència Lliure de Mòbils, i després són experts en *(Veus de fons.)* Sí, en xarxes, en la matèria. No sé quina més informació volen.

La presidenta

(Persisteix la remor de veus.) En aquest cas, el grup proponent, no ho sé, si volen procedir a la votació igualment, si volen posposar-ho i buscar més informació per si volen fer-ho arribar, o què decidiu? *(Remor de veus.)* D'acord. Per tant, diputada Berenguer, entenc que vostè demana votació separada d'aquests tres punts, o no?

Montserrat Berenguer Messeguer

Sí, de l'11 ens han aclarit que és una entitat, no?, m'ha semblat sentir que sí, eh? D'acord. Doncs demano del 12, del 13 i del 16.

La presidenta

D'acord. Algun altre grup més vol demanar votació separada? *(Pausa.)* No?

Sol·licituds de compareixença i sessió informativa

356-01356/15, 356-01401/15, 356-01408/15, 356-01437/15, 356-01440/15,
356-01441/15, 356-01442/15, 356-01443/15, 356-01446/15, 356-01447/15,
356-01451/15, 356-01481/15, 356-01517/15 i 354-00328/15

Anem a procedir a la votació de tots els punts, excepte del 12, 13 i 16, que aquests es podrien fer en un bloc conjuntament, oi, diputada? *(Veus de fons.)* D'acord.

Anem a procedir a la votació de tots els punts, excepte el 12, 13 i 16.

Vots a favor? (*Forta remor de veus.*) Tots els punts, excepte el 12, 13 i 16.

D'acord, queden aprovats aquests punts per tots els grups parlamentaris, no? Qui és qui no ho ha aprovat?

Montserrat Berenguer Messeguer

Nosaltres, els que hem demanat separats...

La presidenta

Ah, aquestos no els aprovem, tots? (*Forta remor de veus.*) D'acord. Jo m'ha semblat que ho havia aixecat tothom la mà, sí... D'acord, vinga, va, perdó, doncs va.

Vots a favor? (*Veus de fons.*) Dels mateixos que hem fet fins ara, els repetiu? (*Persisteix la remor de veus.*) De tots, excepte del 12, 13 i 16.

Per tant, ho havíem aprovat per unanimitat, d'acord? Estem d'acord.

Sol·licituds de compareixença

356-01444/15, 356-01445/15 i 356-01448/15

I ara anem pels punts del 12, 13 i 16, que sí que heu demanat votació separada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt també queda aprovat amb tots els vots, excepte les abstencions del Grup de Junts i el Grup...

Fitxer 2

del Partit Popular. Estem d'acord?

Proposta de resolució sobre el foment de la resiliència en infants, adolescents i joves tutelats per l'Administració

250-00836/15

A continuació, anem a procedir a la proposta de resolució sobre el foment de la resiliència en infants, adolescents i joves tutelats per l'Administració, que és la proposta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per fer a l'exposició dels motius d'aquesta proposta de resolució, té un temps de cinc minuts. Diputada Berenguer, endavant.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, aquesta proposta fa referència al concepte important que és la resiliència. Darrerament hem estat testimonis de successos força negatius que han tingut una afectació directa a la DGAIA, amb connotacions negatives, actualment la DGPIA. La present proposta pretén donar un enfocament més positiu, cercar estratègies d'intervenció que permetin emprendre iniciatives de cara al benestar de la infància i l'adolescència i, en concret, d'aquells tutelats per l'Administració. La resiliència no consisteix només en suportar dificultats, sinó també en transformar l'adversitat com una oportunitat d'aprenentatge i superació.

La recerca científica i l'experiència professional demostren que la resiliència no és un tret innat, sinó és una habilitat que pot aprendre's, entrenar-se, enfortir-se mitjançant un acompanyament adequat, un bon suport emocional, així com disposar de l'existència i el coneixement compartit de referents adults positius.

Les implicacions de la resiliència són notables, com la superació i el creixement personal, l'autoestima, promoure una salut mental més estable, una millor gestió de l'estrès, tolerància a la frustració, capacitat de prendre decisions, pensament positiu més flexible per superar reptes i adversitats, quelcom que es fa especialment rellevant per aquells infants que han hagut de fer front a experiències durant la seva trajectòria vital, associades sovint a una manca de referents estables i de vincles familiars sòlids.

Per aquest motiu, joves que han sofert adversitats i alhora han esdevingut resilents han aconseguit una vida autònoma, desenvolupar una trajectòria formativa acadèmica, laboral, social, personal o familiar, entre d'altres, amb èxit, poden emergir com a referents positius en els quals emmirallar-se per molts infants i ser exemple, una font de llum i esperança.

Des del Partit Popular, sol·licitem en aquesta proposta de resolució reconèixer i promoure la resiliència com una eina de treball, de reforç positiu, adreçat a aquests joves també de la DGPIA, dissenyar i implementar programes específics que incloguin joves i adults resilients extutelats que desitgin formar-ne part voluntàriament en aquest acompanyament i mentoratge d'infants, promoure programes específics de formació en resiliència i gestió de les emocions, incorporar aquesta perspectiva de resiliència i de benestar emocional en tots els plans d'atenció i seguiment individual dels infants i adolescents sota la tutela o guarda de la Generalitat.

Promoure iniciatives socioeducatives i comunitàries que potenciïn l'autonomia, la participació i el sentiment de pertinença dels infants i adolescents tutelats, afavorint així les seves habilitats socials i potenciar les seves pròpies capacitats i recursos personals. Perfeccionar el sistema de recopilació de dades que permetin la possibilitat de realitzar un estudi actualitzat i de seguiment en referència a l'atenció i l'evolució d'aquests joves i desenvolupament en els diferents àmbits de la seva vida. Fomentar la resiliència en etapes com l'adolescència és clau, és essencial perquè els proporcionarà les eines necessàries per suportar aquestes adversitats i transformar-les en oportunitats de creixement i aixecar-se com a part de la caiguda.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé, gràcies, diputada. A continuació, serà el torn del Grup de Junts, amb la diputada Rosa Jové. Un temps de tres minuts, diputada.

Rosa Jové i Montañola

Hola, bona tarda. A veure, evidentment, tothom sap que la resiliència és una de les qualitats més importants que podem desenvolupar al llarg de la nostra vida. No es tracta només de resistir els moments difícils, sinó de saber adaptar-nos i aprendre i créixer a partir d'ells. Tots en algun moment ens trobem obstacles, fracassos, pèrdues inesperades. La diferència no és evitar aquestes situacions, sinó com decidim afrontar-les i ens en sortim.

Ser resilient no vol dir no sentir aquest dolor o frustració, al contrari, vol dir reconèixer aquestes emocions i tot així continuar endavant. És tenir la capacitat de caure, tornar-se a aixecar una vegada i una altra amb més força i més coneixement, perquè cada dificultat pot esdevenir una oportunitat per conèixer-nos millor i que som capaços de reforçar-nos. I per això és tan important que els nens tutelats que han passat moltes dificultats puguin treballar la resiliència, perquè al llarg de la seua vida han tingut o tindran segurament moltes dificultats i treballar la resiliència és una manera que puguin tirar endavant.

Jo, dit això, el nostre sentit de vot serà favorable, però també crec que aquí una mica el PP han pecat de poc ambiciosos, perquè crec que és molt important que això s'hagués pogut fer per tots els nens. Llavors no passa res, la seua PR va sobre aquest tipus de nens, però crec que potser ens hauríem de plantejar algun dia fer-n'hi un altre, jo ja li dono voltes senyora Montse Berenguer, li estenc la mà, perquè en puguem fer una perquè tots els nens, ja sigui a nivell escolar o com sigui, puguin treballar això. Serem una societat que quan siguem adults serà molt més forta, i això és molt important. Però bé, ja he dit que la votarem a favor i ja està.

La resiliència no és només una qualitat innata, hi ha gent que ja hi neix amb això hi ha gent que hi neix i que la veritat, tenen una resiliència que els hi ve de fàbrica, però hi ha gent que no i es pot treballar, es construeix a través de l'experiència, del suport dels altres, de la nostra actitud davant la vida i practicant el pensament positiu, etcètera, per això es pot ensenyar als nostres nens –evidentment als nostres adults també–, a ser més resilents. I aquí és on jo faig o tiro una llançà o faig un vot a favor o lo que sigui perquè això ho puguem portar a terme.

En un món canviant i sovint incert com l'actual, la resiliència es converteix en una eina essencial i ens ajuda no només a superar els moments difícils, sinó també a avançar amb seguretat i determinació. Per això, invertir en la nostra capacitat de ser resilents és en realitat invertir en el nostre benestar i en el nostre futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació serà el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana amb la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta i ben tornada. En primer lloc, nosaltres voldríem també agrair a la diputada Berenguer la presentació d'aquesta proposta de resolució, perquè per nosaltres, per Esquerra Republicana, avui debatem una proposta que posa el focus en un col·lectiu que sovint queda invisible, infants i adolescents i joves tutelats i extutelats. Parlem de nois i noies que han hagut de créixer massa ràpid, que han viscut situacions difícils, que necessiten alguna cosa més que la protecció institucional. Necessiten oportunitats reals per construir el seu futur amb dignitat. Per això des del nostre grup ja avanço que votarem a favor de la totalitat d'aquesta proposta.

Ho fem perquè compartim una idea de fons. La resiliència no és només un concepte teòric, és una eina clau per la vida. És la capacitat de tirar endavant malgrat les dificultats i aquesta capacitat no apareix sola, es construeix amb suports, amb referents, amb acompanyament i amb polítiques públiques valentes. Ara bé, també volem dir clarament que no podem caure en un relat que posi tota la responsabilitat en els propis joves. No es tracta només que siguin resilients, sinó que es tracta que l'Administració hi estigui també a l'alçada. Que hi hagi recursos suficients, que hi hagi professionals reconeguts i ben dotats, que hi hagi itineraris reals d'emancipació i que cap jove extutelat quedi enrere quan arribi als divuit anys. La resiliència no pot ser una excusa per maquillar la manca, les mancances del sistema.

Ha de ser un complement a una bona política pública, no un substitut. Volem, evidentment valorem positivament que es parli de referents positius, de mentoratges, de benestar emocional i de seguiment. Tot això és necessari, però caldrà garantir que aquestes mesures no es quedin en declaracions institucionals. Caldrà pressupost, caldrà compromís i caldrà avaluació, perquè aquests joves no necessiten discursos sinó que necessiten oportunitats. I també volem posar el valor en la feina de les professionals del sistema de protecció, educadors i educadores, treballadors i treballadores socials, equips tècnics que sovint sostenen situacions molt complexes amb recursos limitats.

I acabo, presidenta, votarem a favor perquè hi creiem, en aquests joves, perquè hi creiem en el futur d'un país que també es mesura en com cuida els que ho tenen

més difícils i perquè tenim clar que la millor política de resiliència és una societat justa, que no abandona ningú.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de VOX a Catalunya amb la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidente. Muy brevemente, para decir que votaremos a favor.

Gracias.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies, diputada. A continuació amb el Grup Parlamentari dels Comuns, té el torn de paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Estem d'acord en què els infants i joves tutelats viuen en una situació de vulnerabilitat associada a les seves dificultats vitals i falta de referències personals i familiars estables. Per tant, es tracta d'infants i joves que necessiten d'una especial atenció a les seves necessitats integrals i per les que, en conseqüència, els seus referents seran claus per sortir endavant a la vida. I de la seva actuació depèn, en bona part, la seva autoestima, la seva seguretat o la seva confiança en les pròpies capacitats. Raó de més per reconèixer la importància de la seva actuació professional i donar-los el reconeixement, no només social, sinó també laboral i salarial, que la seva tasca mereix.

Estem d'acord en què la resiliència és una capacitat molt útil en general i, especialment, per persones vulnerables, perquè implica transformar el patiment en aprenentatge i integrar experiències difícils a la pròpia història, adaptant-se i superant situacions adverses. Però el que no ens semblaria just és carregar sobre aquests infants la responsabilitat d'estar bé, de tirar endavant mitjançant la

construcció en clau individual i no com a éssers socials d'aquesta resiliència, com si fos una mena d'escut totpoderós front a les dificultats de la vida.

Per què aquesta capacitat és desitjable als menors tutelats i, en canvi, a la resta, no? Per què no construir des de la seva dimensió social? El missatge que estem enviant és d'un cert darwinisme, oposat al concepte de resiliència i, per tant, aquest individualisme aplicat al règim de tutela té alguna vessant perillosa. És aquest raonament de si vols pots i, si no pots, ets un fracassat i, si ho has aconseguit, has de convèncer d'altres que aquesta construcció individual és un model a reproduir.

Compartim la conveniència de promoure iniciatives socioeducatives i comunitàries que potenciïn l'autonomia, la participació i el sentiment de pertinença d'infants i adolescents tutelats, afavorint les seves habilitats socials i potenciant les seves capacitats i recursos personals. Però és la nostra responsabilitat garantir aquestes eines amb la formació del personal i posar mitjans al seu abast per fer-ho possible, per personalitzar el seu acompanyament, la seva atenció en lloc de responsabilitzar els menors de ser capaços d'assolir-ho, sobretot tenint en compte aquesta falta de recursos del sistema de protecció de menors gairebé endèmica.

De ben segur, en un entorn que permetés una actuació i un seguiment més personalitzat, seria més factible marcar-se aquests objectius.

No obstant, farem un posicionament favorable.

La presidenta

Gràcies, diputada. I a continuació serà el Grup del PSC i Units per Avançar i serà el torn de la senyora Natàlia Fabian? (*Veus de fons.*) No, Andrea, Andrea Zapata.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, presidenta. Sí, molt bé. Bé, bona tarda. Primer de tot dir que m'alegra que el Partit Popular presenti aquesta proposta de resolució i que mostri la seva cara més empàtica amb els joves i els infants, sobretot aquells que es troben en una situació de vulnerabilitat com ho són els que es troben tutelats per l'Administració. I ho dic perquè és perillós el discurs que alguns partits d'extrema dreta estan difonent i cal que la resta tanquem files i ens estenguem la mà per protegir la nostra infància.

Entrant en matèria, en primer lloc dir que votarem a favor de tots els punts d'aquesta proposta de resolució que presenta el Partit Popular. Creiem que la protecció a la infància ha de deixar de ser un mur de contenció per convertir-se en un pont cap d'esperança. Compartim plenament l'esperit d'aquesta proposta perquè la resiliència és un dels pilars que els nostres infants i joves més necessiten i som molt conscients de la realitat que viuen aquests nois i noies. Molts d'ells han arribat al sistema de protecció després de patir experiències molt dures, amb una manca de referents estables i vincles familiars que s'han anat tancant amb els anys. I, per això, reconèixer la resiliència com una eina de reforç positiu és un pas important pel seu desenvolupament integral.

Volem també, d'alguna manera, que sàpiguen que el seu passat no determina el seu futur i que l'Administració ha d'estar i està al seu costat per ajudar-los a créixer. Una de les qüestions més importants de les que es parla en aquesta proposta és el mentoratge. Imaginin la força que té per a un nen que viu en un centre...

Fitxer 3

veure que un adult que va estar en la seva mateixa situació i que avui té una vida plena i estable, des del departament s'estan posant els fonaments per crear un espai de treball estable amb joves extutelats. Cal escoltar-los, de debò, conèixer les seves inquietuds i consolidar aquest espai de participació, perquè ells han de ser els protagonistes del seu propi viatge cap a la vida adulta.

Però per transmetre resiliència cal també estar format. Per això també es dona suport a la creació de programes específics pels professionals dels centres. Ja s'està dissenyant també des del departament una formació estable, que no només tracti la resiliència, sinó també temes clau com la disciplina positiva, la prevenció de conductes de risc, etcètera. I volem una atenció que sigui humana, integral i, sobretot, personalitzada per cada infant. A més, tot i que el benestar emocional ja és l'eix o hauria de ser l'eix central de...

La presidenta

Diputada, hauríem d'acabar, si us plau. (*Forta remor de veus.*) És en negatiu? Quants minuts tinc? Sí, és impossible, perquè ho tinc cronometrat i porto un minut i mig com a molt. (*Persisteix la remor de veus.*) D'acord, bé, segur que no porto tres minuts, perquè és un minut una pàgina, o sigui que... Acabo, eh? A més, tot i que el benestar emocional ja és l'eix central, cal ser més ambiciosos i, abans d'incorporar perspectiva de resiliència de forma sistemàtica en tots els plans individuals, necessitem construir un marc teòric sòlid que ens doni les pautes concretes per l'èxit.

En definitiva, votem a favor d'aquesta proposta perquè la seva resiliència és, en realitat, la nostra millor inversió com a societat. Segur que no s'havia parat, ja us ho dic...

La presidenta

A continuació anem a procedir a les votacions.

Vots a favor d'aquesta proposta de resolució?

La proposta de resolució queda aprovada per unanimitat dels assistents.

Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre la creació de la Comissió Interdepartamental per al Benestar Digital de la Infància i l'Adolescència

354-00328

I a continuació, passarem ja a fer les dues compareixences que tenim avui aquí. En primer lloc serà la compareixença d'una representació de la Plataforma d'Infància de Catalunya en aquesta comissió per presentar l'informe sobre l'estat dels drets de la infància i adolescència a Catalunya amb el senyor José Antonio Ruiz, coordinador de la Plataforma d'Infància de Catalunya, i la senyora Judit Calàbria, coordinadora de projectes de la Plataforma d'Infància de Catalunya.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Donem la benvinguda, com dèiem, al senyor Ruiz i a la senyora Calàbria i procedirem en aquesta compareixença perquè ens expliquin aquest informe sobre l'estat dels drets de la infància i l'adolescència a Catalunya en el passat any 2025. I per fer-ho, els compareixents tindran un temps de vint minuts i, a posterior, els grups tindran un temps de tres minuts per fer les seves preguntes i comentaris. Endavant.

José Antonio Ruiz (coordinador de projectes de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

Molt bé. Bona tarda. Presidenta, diputats, diputades, gràcies per la invitació a comparèixer avui per presentar aquest informe, que no sé si ho hem fet molt bé, però que us hem portat un exemplar per cadascun de vostès. Les dades que avui explicarem i el que avui us volem explicar ho teniu tot en aquest informe. Un informe que és fruit del treball col·lectiu de les entitats que conformen la Plataforma d'Infància de Catalunya, la seva mirada experta d'entitats que atenen i acompanyen més d'1 milió d'infants, adolescents i famílies de Catalunya.

La presentació d'aquest informe arriba en un moment especialment rellevant en què, com a societat, ens hem de tornar a preguntar amb honestedat si estem avançant en la garantia efectiva dels drets dels infants i adolescents o si, per contra, encara estem lluny d'assegurar-los plenament.

No podem iniciar aquesta presentació sense una mirada del context global. La situació de conflicte i vulneració de drets que viuen milers d'infants a diferents parts del món ens interpel·la directament, ens recorden que els drets de l'infant són universals, però també fràgils, i que depenen molt d'un compromís ferm i sostingut per garantir-los.

Abans d'entrar en el detall de les dades que recull aquest informe, us volem dir que avui us volíem projectar un vídeo que, per la temporalitat en què vam ser convidats i la reglamentació del Parlament no és possible projectar-ho, us farem arribar l'enllaç perquè el pugueu veure perquè és un vídeo públic que està publicat a les xarxes socials i al Youtube. I per nosaltres era important aquesta projecció en el sentit que us portàvem la veu dels infants que, a través de la seva veu, explicaven les dades més importants d'aquest informe.

Jo us recomano que, si teniu una miqueta de temps i podeu, que li feu una ullada perquè penso que és important visibilitzar la veu dels infants. Ja sabeu que sempre diem des de la plataforma que estem parlant del disset, divuit per cent de la població de Catalunya que hem de visibilitzar i que aquesta societat l'hem de poder coconstruir també amb la seva mirada amb les seves idees, amb les seves aportacions, perquè són ciutadans del futur, però sobretot del present i, per tant, és important el que ens hem de poder dir.

Li vull passar la paraula a la meva companya Judith Calàbria perquè us farà la relatoria de les dades més importants d'aquest informe.

Judith Calàbria (coordinadora de projectes de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

Hola, bona tarda. Abans d'entrar en les dades permetin-me fer una breu referència a l'estructura i a la metodologia de l'informe. Aquest informe s'organitza en set eixos d'anàlisi. Hem seguit l'estructura i les indicacions del Comitè dels Drets de l'Infant de Nacions Unides, fet que ens garanteix una manera més alineada i una mirada amb els estàndards internacionals. És un informe fet des de la mirada i l'expertesa de les entitats de la Pincat, però no només, on hem incorporat dades, sobretot comparades amb informes anteriors, per assegurar una anàlisi rigorosa i contrastada basada en l'evidència científica.

Ho hem vinculat també amb els objectius de desenvolupament sostenible, fet que reforça el marc global dels drets de la infància i, sobretot, incorporem les nostres propostes, que podem consultar en cada eix i propostes que volem que tinguin en compte i que puguin fer-se seves. Pel que fa a les dades veiem que són preocupants i, a més, ens indiquen que la situació ha empitjorat. Quant a la pobresa infantil continua sent el principal repte estructural que tenim, ja ho saben, des d'aquesta comissió en som conscients, que qui millor que vosaltres els diputats i diputades d'aquesta cambra que tenen tota la informació sobre les dades d'infància, però volem aquí remarcar també que prop d'un trenta-cinc per cent d'infants i adolescents estaven en risc de pobresa o exclusió social en el moment que vam tancar l'informe.

I ara, què ens trobem? Que aquestes dades han empitjorat. Les dades de l'última enquesta, Condicions de Vida, eleven aquesta xifra al 36,5 per cent on podem

constatar, ja ho sabem, que més d'un de cada tres infants a Catalunya estan en situació de pobresa o exclusió social. Un de cada tres. Això no només confirma el diagnòstic, sinó que evidencia un empitjorament sostingut. I en aquest context persistim en un model marcat per les desigualtats estructurals, que es mantenen, i sobretot en alguns casos, s'empitjoren afectant directament el benestar dels infants.

Permetin-me destacar alguns elements clau. Quant a pobresa i desigualtat, vuit de cada deu infants vulnerables esdevindran adults en situació de pobresa. Ho hem dit moltes vegades, això vol dir que la pobresa s'hereta. El vint-i-tres per cent de la població, les famílies, no poden assumir el cost de la criança, que ara actualment a Catalunya és de nou-cents trenta-vuit euros al mes per fill o filla. I l'habitatge és un dels principals factors de vulnerabilitat econòmica. El seu cost ha augmentat en un cent quaranta-cinc per cent, repeteixo, cent quaranta-cinc per cent entre el 2018 i el 2024, amb dificultats creixents d'emancipació dels nostres joves, especialment els més vulnerables, com els joves extutelats.

Quant a violències, podem dir-vos que les denúncies per violència sexual han augmentat en un cinquanta-sis per cent, les de violència masclista en un gairebé vint per cent. I una dada que ens preocupa especialment és que l'edat de mitjana d'inici d'abusos als més petits és onze anys. I en aquest cas també volem remarcar una dada que per nosaltres és flagrant, que només el quinze per cent dels casos es denuncien. Tot i la millora en detecció, perquè sabem que hem fet avanços en la detecció i també en la prevenció, ens preocupa que l'impacte continua sent molt elevat en les violències contra la infància.

En salut, volem destacar que tenim més de cinquanta mil infants en llista d'espera per consultes externes, un gairebé setze per cent d'infants tenen una mala qualitat de vida relacionada amb la salut i el sistema públic de salut mental només atén aproximadament un cinc per cent de la població infantil i juvenil. En salut mental no ens volem detenir perquè també hem fet un informe específic en salut mental que vindrem properament a explicar-vos. Per tant, deixo només aquesta dada, que el sistema públic de salut mental només atén aproximadament un cinc per cent de la població infantil i juvenil.

En educació, voldríem remarcar que Catalunya encara no arriba a un sis per cent del PIB en educació, això no és una dada que diguem nosaltres com a Pincat, com a Plataforma d'Infància de Catalunya, sinó que és una xifra que estableix la LEC, la Llei d'Educació de Catalunya, que aquesta llei és del 2009 i estem al 2026, que va fixar aquest sis per cent del PIB a què hauríem d'arribar en educació. D'aquest bloc d'educació també volíem destacar que la meitat de l'alumnat vulnerable no rep cap beca i que quatre de cada deu infants no poden accedir a les activitats d'estiu per motius econòmics.

I...

Fitxer 4

quant al lleure i al temps educatiu de migdia, ens preocupa especialment que aquests no estan garantits de manera universal, sobretot en temps de vacances, períodes de vacances d'estiu, i això ens preocupa especialment.

I un tema que per nosaltres és cabdal, el tema de la participació infantil, quan hem analitzat les dades i hem preguntat als nens i nenes i als adolescents, quatre de cada deu infants ens diuen que no se senten escoltades per les persones adultes, quatre de cada deu, que això també és una dada especialment significativa i a l'informe podem veure el primer bloc que té referència, sobretot a drets digitals i a temes de participació infantil.

Quan un infant creix en situacions socioeconòmica difícil, això no només afecta el propi infant i les seves perspectives de futur, sinó que té uns costos econòmics per tot el país. Afecta el mercat laboral, més probabilitat d'atur, de feines pitjors pagades, menys estabilitat laboral. Això fa, en termes generals, que el país també produeixi menys riquesa, però també afecta la salut. Una pitjor salut física i mental és una major despesa sanitària i menys anys de vida saludable i això també és un cost pel nostre sistema públic.

José Antonio Ruiz (coordinador de projectes de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

En conjunt, i com a conclusió, les dades mostren un patró estructural que no s'està revertint amb prou força. La pobresa, les desigualtats i les violències, que es retroalimenten i condicionen el present i el futur d'una generació. No parlem de xifres abstractes, parlem de noms, de cares, parlem d'infants i adolescents que no poden accedir a activitats extraescolars, colònies, casals d'estiu. Parlem de joves que no disposen de material escolars adequat, ordinador o accés garantit a internet, parlem de desigualtats que impacten directament en el seu benestar i trajectòries vitals.

Per això, des de la Plataforma d'Infància de Catalunya, instem a que s'aprovin els pressupostos i que aquests pressupostos que s'han de poder aprovar, tant de bo siguin el més socials possibles, perquè realment necessitem que moltes d'aquestes polítiques que s'han de poder fer per millorar totes aquestes situacions requereixen d'uns pressupostos que, què els hi he d'explicar que vostès no sàpiguin. Pensem que ha d'haver-hi un increment progressiu en el pressupost d'infància, en la inversió. Tant de bo puguem arribar algun dia al 2,5 per cent del PIB del nostre país, que és la mitjana europea.

Estem molt lluny d'aquest 2,5, estem en un 0,8. Per tant, ens queda molt camí per recórrer. Nosaltres sabem que això no es pot aconseguir d'un dia per l'altre, però sí es poden aconseguir fer fulls de ruta que amb uns anys vista puguem aconseguir aquest percentatge d'inversió, amb una aposta estructural pel futur del país.

La segona qüestió és que estem molt contents que Catalunya compti amb una estratègia de lluita contra la pobresa infantil, però per estar feliços, perquè no ho estem, necessitem que aquesta estratègia es doti d'indicadors clars, d'un pressupost dedicat i que realment es pugui fer un desplegament com aquesta estratègia necessita. Aquí sempre diem que governi qui governi, ens trobarem amb aquesta lacra social, que hauria de ser la vergonya d'aquest país, i que és la vergonya d'aquest país, que és aquesta pobresa infantil.

Per tant, crec que aquí hem d'estar més units que mai, i estic convençut que podem trobar el camí, però aquesta estratègia, que es va presentar ara fa..., el maig crec que farà un any, l'hem de dotar, i ha de tenir realment pes, i ha de poder impactar a totes les conselleries que requereixen competències en infància, aquí tindríem economia, educació, drets socials, salut, etcètera.

Si no som capaços de fer avanços en aquesta direcció, al final aquesta estratègia pot quedar en paper mullat en un moment tan necessari.

Moltes gràcies. No sé si he exhaurit el temps, però, moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies també per la brevetat i també per les bones explicacions. I, a continuació, com a grup proponent, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, vostè?, la senyora Najat, la diputada Najat Driouech ens farà la seva exposició. Són tres minuts, eh?

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. En primer lloc, voldria començar a agrair la compareixença de Pincat i la feina que feu. L'informe que avui ens presenteu és rigorós, però sobretot és incòmode, i ho és perquè ens obliga a mirar de cara una realitat que massa sovint és invisibilitzada. A Catalunya no s'està garantint plenament els drets dels infants, i això ho diu aquest informe, i aquesta és la idea de fons i que considerem que és una idea greu, perquè darrere dels percentatges hi ha vides, hi ha nens i nenes que creixen en llars on no s'arriba a final de mes, on és una lluita constant, on no es pot accedir a activitats esportives o de lleure, que pateixen en silenci situacions que impacten directament en la seva salut emocional, com molt bé diu l'informe.

I quan més d'un terç dels infants estan en risc de pobresa o exclusió, no estem davant d'un problema puntual, estem davant d'un problema estructural que s'arrossega des de fa massa temps. I això té conseqüències no només en el present, sinó també en el futur del nostre país, perquè parlem de desigualtats que comença a la infància, però que es perpetua i que s'hereten si realment no actuem. I per això aquest informe no pot quedar en un calaix, creiem que ens interpel·la a tots i totes com a responsables públics.

Cal reforçar les prestacions, cal garantir l'accés universal als serveis bàsics, cal reduir les desigualtats educatives i cal abordar els problemes de l'habitatge, que està tensionant milers de famílies amb infants i que està obligant moltes famílies a abandonar el seu municipi i obligar a desarrelar milers i centenars d'infants del nostre

país. També volem posar en valor la tasca de les entitats socials, que sovint sou qui esteu en primera línia i arribant allà on l'Administració no arriba.

I acabo amb algunes preguntes que voldria, si és possible, que ens poguéssiu donar resposta. Quines són, al vostre parer, les tres mesures més urgents i amb més impacte que el Govern hauria d'implementar de manera immediata per poder donar resposta a aquesta situació que pateix la infància al nostre país? On creieu que hi ha avui el principal coll d'ampolla en la manca de recursos, en la coordinació institucional o en el disseny de les polítiques? I a què penseu o creieu que es deu aquest augment de violència que vostès han traslladat, que l'informe també contempla?

I, finalment, com podem garantir que les polítiques d'infància arribin realment als infants més vulnerables i no es quedin només en mesures generalistes que, evidentment, estem veient que no estan reduint aquestes desigualtats que continua patint la nostra societat i, com he dit abans, que comencem ja que aquestes desigualtats i aquesta pobresa a heretar-se de generació en generació i, com a país, crec que és un punt que ens hauria de fer reflexionar a tots i totes.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, el torn del Grup de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, presidenta, i benvinguts de nou aquí al Parlament. Moltíssimes gràcies per la presentació que ens heu fet avui d'aquest informe, però, sobretot, per la feina diària que feu per garantir els drets dels infants i els adolescents. Aquest informe posa en relleu unes dades que són alarmants, com ens explicaven, però a mi m'agradaria remarcar que és un informe molt especial, perquè dona veu als propis infants i adolescents que, en primera persona, ens expliquen què signifiquen per ells els seus drets i què demanarien a les persones que prenen les decisions que afecten les seves vides, perquè és veritat que massa sovint parlem dels infants, però sense parlar amb els infants, i aquest informe trenca precisament aquesta dinàmica.

A l'eix 1, perquè no me donarà temps de parlar de tots els eixos, però sí que ens indica que gairebé totes les llars catalanes disposen de telèfons intel·ligents, però que més d'una quarta part de les llars vulnerables encara no tenen accés a ordinador. I això vol dir que, mentre estem debatent si cal limitar les pantalles a l'escola, que evidentment és un debat que és necessari, però sí que també és veritat que hi ha infants que no tenen cap dispositiu a casa ni per estudiar ni per exercir el seu dret a l'educació.

Per tant, crec que no podem regular l'accés sense atendre aquesta mancança, i aquí és precisament on la veu dels infants torna a ser central, perquè l'informe demana impulsar la seva participació directa en el disseny i la regulació de l'ús dels dispositius digitals, i ara és un bon moment per fer-ho, perquè s'estan debatent una sèrie de normatives en aquest àmbit que afectaran directament la seva vida tan escolar com digital, i si no els escoltem ara, quan ho farem, no? Per tant, aquí també m'agradaria remarcar la figura dels coordinadors digitals en els centres educatius, perquè no pot haver-hi aquesta transformació digital sense les persones que la sostenen, i avui, com sabem, la seva situació és pèssima.

I també l'eix 6 ens recorda que per molts infants, vostès ho deien, que les colònies no són una opció entre d'altres, sinó que són l'única opció de dormir fora o de viure unes experiències que ens han marcat a tots, i si aquesta porta es tanca, doncs per ells no n'hi ha cap altra. I ara hem escoltat als mitjans de comunicació, que gairebé sis-centes escoles i instituts de Catalunya han suspès aquestes sortides i colònies com una mesura de pressió davant d'un departament d'educació que no s'asseu a negociar les condicions laborals del professorat. És una reivindicació legítima, però que veiem que té un cost que pagarà aquell que menys culpa té, que són els infants i els adolescents més vulnerables.

I des de la vostra experiència, voldria preguntar-vos, per no repetir les preguntes que ha fet la meua companya, quin percentatge d'infants vulnerables vostès creuen que tenen les colònies escolars com a única experiència de lleure durant l'any i quin impacte en la seva trajectòria vital pot arribar a tenir aquesta suspensió de sortides en aquells infants que no tenen cap altra alternativa?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació serà el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, amb la diputada, la senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Moltes gràcies, presidenta. També la senyora Judith Calàbria i el senyor Antoni Ruiz per la presentació d'aquest informe sobre l'estat dels drets de la infància i adolescència a Catalunya. És una fotografia, una radiografia que opinem que l'hauria de llegir tothom, tothom i prendre consciència del que hi ha, la realitat que tenim i en la que es troben els nostres infants i adolescents que, al cap i a la fi, ells seran el nostre futur. Res de nou, les xifres de pobresa infantil a Catalunya és un fenomen que, com bé heu dit, està arrelat estructuralment. Per altra banda, les desigualtats d'accés i resultats que reflecteixen, segregació escolar, insuficiència de recursos. L'estratègia ha d'estar dotada pressupostàriament, sinó, no podrem revertir aquesta situació.

Avui heu tornat a incidir en què la pobresa s'hereta, i vostès ho han dit molt bé, és la vergonya de Catalunya i això ens ha d'interpel·lar com a servidors públics i com a societat. Jo us pregunto directament, quina és la dotació, quina és la injecció pressupostària que hauria de tenir aquesta estratègia per combatre i revertir aquestes xifres i aquest fenomen estructural de pobresa infantil? Per altra banda, la gratuïtat dels zero als tres anys com a educació és una reivindicació que també hem defensat sempre des del Partit Popular, des de la nostra formació política, i heu fet palès, per altra banda, que hi ha mancances quant al sistema públic de salut mental, que sols s'atén un cinc per cent de la població infantojuvenil.

En referència a això, quines mesures urgents cal prendre? Això significa ampliar més CDIAPS, més ampliació de professionals de CSMIJ, més equips, descentralitzar en un major grau, més atenció ambulatoria, també a les escoles, instituts? Hi ha una altra qüestió que ens ha sorprès, que són les desigualtats socioeconòmiques, quan se tradueixen precisament en els pitjors indicadors de salut física, mental i emocional.

I el tema de les violències, és a dir, les violències contra la infància, si hem avançat en prevenció, en divulgació, en sensibilització, en pedagogia, xerrades informatives,

marcs normatius, en canvi, les dades ens estan indicant un augment molt significatiu. De fet, dieu 2.897 casos d'abús sexual infantil, una mitjana de sis casos diaris, això és una barbaritat. Llavors, a què creieu que és degut això? Si tenim, per una banda, tot aquest desplegament de recursos de sistema protector, però s'està produint aquest augment d'abús sexual infantil.

I el mateix, un...

Fitxer 5

64,4 per cent de l'alumnat és víctima d'algun tipus de violència i prop d'un cinquanta per cent de poc de patir violència escolar. Quines mesures ja són necessàries d'implementar els diferents centres educatius –vaig acabant, presidenta–, tant al personal docent com a l'alumnat i també amb les famílies davant d'aquesta realitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, amb la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bien, han hablado de niños que no tienen acceso a actividades extraescolares o a material escolar o a internet y el problema es que uno de cada tres niños catalanes no tiene ni para comer. Como verá, la Estrategia de la lucha contra la pobreza infantil ha sido un completo desastre, da igual que gobierne Esquerra Republicana, que los socialistas, tanto monta, monta tanto. Y es que verá, el dinero de los impuestos de los catalanes no llega a los niños, no está llegando. Y ustedes esto lo saben bien, porque el Departamento Socialista de Derechos Sociales tiene otras prioridades.

Mientras los socialistas están pagando cantidades ingentes a empresas que hacen negocio con inmigración ilegal, por ejemplo, y que están investigadas por Fiscalía, hay más de 490.000 niños en riesgo de pobreza extrema y exclusión social. De hecho, desde que los socialistas están al mando, la pobreza infantil y la de los

catalanes, en general, no hace más que crecer. Según la tasa Arope de pobreza infantil, en Cataluña ha escalado al 36,5 por ciento. Son datos que son una completa vergüenza. Y, ante esta situación, los socialistas no hacen más que traer más y más inmigración, que compiten en las ayudas de derechos sociales con este medio millón de niños que no tiene ni para comer.

Han reclamado ustedes presupuestos, ¿presupuestos a qué costa, con qué calidad? ¿Ha visto usted los presupuestos que presentaron los Comunes y los Socialistas hace escasos días, hace escasas semanas? Bueno, pues en esos presupuestos, donde se invertía, era en inmigración ilegal. No se invertía en los niños catalanes.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, amb el Grup Parlamentari dels Comuns, és el torn de la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta. Bona tarda, i gràcies al senyor Ruiz i la senyora Calàbria per la seva compareixença, però també per la tasca que desenvolupen, que és molt valuosa. Voldríem començar amb una reflexió sobre edatisme, perquè malgrat s'utilitza principalment per descriure la discriminació que pateixen les persones més grans, també afecta infants i adolescents, i són discursos que també generen vulnerabilitat i desprotecció, ja que condicionen el comportament dels professionals i de les persones que interactuen amb aquests infants i aquests adolescents, la qual cosa limita les seves oportunitats i l'exercici efectiu dels drets.

Parlem del segment d'edat que menys veu modificada la seva situació de pobresa després de les transferències públiques, segurament per la falta de polítiques específiques en matèria d'infància i l'únic en què l'índex de pobresa empitjora en lloc de millorar, fruit de l'existència de poques prestacions i que, a més a més, les existents estiguin orientades a satisfer fonamentalment les necessitats dels progenitors. Un element de preocupació, l'augment de la vulnerabilitat social amb xifres elevadíssimes, que en determinades condicions podria confondre's amb una

desatenció que no és tal i que fins i tot podria finalitzar en un desemparament quan en realitat del que estem parlant és de pobresa pura i dura.

Les dificultats per accedir a activitats complementàries i extraescolars persisteixen i l'accés al lleure educatiu estival denoten aquesta falta d'equitat. Són especialment visibles durant l'estiu, però es mantenen al llarg de tot l'any. Quines mesures consideren que podrien contribuir a reduir aquesta falta d'equitat en l'accés al lleure d'aquests infants? Un servei públic essencial com la salut no es presta en les condicions adequades. La manca de prioritització dels infants contribueix a fer que els temps d'espera en salut siguin més elevats que per la població adulta, fins i tot. Quelcom al que no és aliena la definició de l'atenció pediàtrica com un servei concentrat geogràficament.

Què us sembla aquest model i quins canvis caldria introduir al mateix? Com passa també amb les llistes d'accés al CSMIJ, i no m'allargaré perquè ja s'ha fet referència anteriorment.

Parlaven vostès que l'inici dels abusos en infants es produeix a l'entorn dels onze anys, però si tenen detectada que aquesta edat és la mateixa pel que fa als abusos online i si consideren que la prohibició d'ús de xarxes socials a menors de setze anys anunciada pel Ministeri d'Infància i Joventut poden tenir un impacte positiu per trencar aquests increments que reflecteix l'informe. Recentment, en una trobada amb infants els vaig plantejar aquesta qüestió i contra el que s'acostuma a dir es mostraven favorables majoritàriament, perquè explicaven que no es veien capaços d'autoregular-se, després d'un molt interessant debat.

Una altra qüestió –i vaig acabant, presidenta–, l'elevat cost de l'habitatge, l'esforç habitacional de les famílies amb nens a càrrec es veu incrementada en deu punts a Catalunya la taxa de pobresa i, malgrat la situació, la infància és invisible en la legislació i, tant als plans d'habitatge estatals, com als autonòmics. Quines mesures en aquest tema creuen que podrien impactar positivament sobre les condicions de vida d'infants i adolescents?

I per últim, parlaven vostès de l'Estratègia catalana de pobresa infantil, si podrien aprofundir el tipus d'atenció integral que seria necessària per tal de fer-li front de forma més eficaç a aquesta situació que descriu l'informe. Fins ara és clar que no

ens en sortim. I si consideren que hauria de tenir una partida pressupostària pròpia i, en cas afirmatiu, a quin departament consideren que hauria de ser assignada?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, amb la diputada Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. En primer lloc, agrair a la Pincat per ser avui aquí, per presentar-nos aquest informe, que conté informació molt valuosa. Ho és perquè prové de les pròpies entitats que coneixen de prop la realitat dels nostres infants. Com no podia ser altrament, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per avançar estem d'acord amb les propostes que es fan, creiem que estan en la mateixa línia del que proposa l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil, que ha de marcar el camí del Govern.

Tot i que aquest informe inclou moltes àrees, és un informe molt ampli, estem d'acord que el nostre gran repte continua sent el gran nombre d'infants que viuen en situació de pobresa. Molts dels desafiaments que ens planteja la Pincat són conseqüència del fet que un de cada tres infants viu a casa nostra en una llar que no pot fer front a les despeses necessàries pel correcte desenvolupament dels seus fills i filles. Cal reconèixer que la radiografia que tenim no és bona. Ens cal apropar-nos als nivells d'inversió de la mitjana europea i per això necessitem que l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil es desplegui bé i amb mitjans econòmics.

La infància ha de ser una prioritat de país, perquè la pobresa afecta gairebé mig milió d'infants i adolescents a Catalunya, és una xifra vergonyosa. Infants i adolescents que no estan sent capaços de trencar el cercle intergeneracional de la pobresa, perquè no estem invertint prou en polítiques d'infants i família. La consellera Mònica Martínez ha dit moltes vegades que la pobresa infantil és una realitat que no podem acceptar, que ens interpel·la com a societat i que li hem de donar una resposta contundent, també que cal prioritzar aquelles polítiques que són més efectives i esdevindran canvis reals. En aquest sentit, la reforma de la renda

garantida de ciutadania amb perspectiva d'infància i coordinada amb l'ingrés mínim vital va per aquest camí, hauria de començar a tenir un impacte que impliqui canvis reals.

Nosaltres confiem també que el Parlament aprovi aviat uns nous pressupostos que permetin comptar amb recursos addicionals per invertir de manera molt més ambiciosa en polítiques d'infants i família. Jo mateixa desitjo que aviat puguem debatre en aquesta mateixa comissió un informe de la Pincat que constati que per fi la situació de la infància a Catalunya comença a millorar.

Moltes gràcies de nou per la feina i estem aquí pel que necessiteu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació ara, perquè vostès puguin donar resposta a les diverses qüestions que s'han anat plantejant, tenen un temps de deu minuts.

José Antonio Ruiz (coordinador de projectes de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

Molt bé, sempre ens ho poseu molt difícil, eh?(*Rialles.*) Perquè ens feu moltes preguntes i jo estaria aquí fins demà xerrant. Ja sabeu que, a més, m'agrada, però intentaré donar resposta en aquests minuts que tenim. (*Veus de fons.*) On tenim el compte? Ah, ja ho veig, és que jo veia la part de dalt i deia, no sé on veuen el, està cap avall, d'acord, perfecte.

D'acord, Najat. Les tres mesures més urgents. Jo crec que l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil ja recull les grans línies que hauríem de poder desenvolupar. Està clar que tenim un tema importantíssim, que és el tema de l'habitatge, que hem de poder resoldre. Jo crec que aquest és un dels grans pilars. Mentre no tinguem resolt això, això ofega les famílies i les famílies amb fills a càrrec, ja està, els fills de retruc viuen les conseqüències del pes d'haver de fer front al tema de l'habitatge tal i com el tenim.

El tema de..., jo ja m'agradaria que superéssim el tema de les activitats complementàries en el món de l'educació. No n'hi ha d'activitats complementàries. L'educació és una. I és tan important allò que passa a l'escola que allò que passa a

l'esplai, al poliesportiu, a l'escola de música... Hem de mirar aquest ample de la vida, i avui dia l'infant s'educa en aquest ample. En aquest ample és on ara tenim les desigualtats i, per tant, hem d'assegurar que aquest ample sigui el més equitatiu possible. Per tant, jo diria, el segon gran repte a banda d'ajudar les famílies amb el tema de l'habitatge i amb una altra cosa que ara després diré, el tema d'assegurar aquest ample de la vida, perquè és donar oportunitat a tots els infants perquè puguin tenir les mateixes oportunitats per poder-se desenvolupar.

Després estaria tot el tema de realment vetllar pel benestar dels infants, que és veritat que tenim uns serveis de salut mental que actuen quan tenim situacions disruptives sovint i quan ja l'infant necessita d'una atenció especialitzada, però hem d'avançar molt en tot el tema de la prevenció. La llei d'infància de l'any 2010 incorpora tota una part preventiva molt important, que no hem desplegat mai i aquí tenim ja també una altra solució. A les famílies les hem de poder ajudar també amb una cosa que supera aquest Parlament perquè seria un tema estatal, però tant de bo algun dia caminem cap a una prestació universal per fill a càrrec.

És que això clama al cel. Ja hi ha un munt de països a Europa que han posat en marxa aquesta mesura i hi ha un reconeixement i hi han estudis que avalen que hi ha una reducció en la pobresa infantil d'entre un dinou i el vint-i-cinc per cent. Això és un percentatge molt elevat en la lluita contra una lacra social d'aquest estil.

Sònia, em preguntaves sobre les colònies. Sí, aquests 490.000 infants, per molts d'ells aquesta setmana de colònies és l'únic espai que tenen per gaudir d'un espai fora de la llar per gaudir d'un espai de convivència, d'aprenentatge, d'hàbits, de prendre el contacte amb la natura, perquè molts infants vulnerables no tenen l'oportunitat d'entrar en contacte amb la natura. Les cases de colònies que tenim arreu de Catalunya són petites escoles de natura. Per tant, clar, jo quan sento les notícies... Bé, vaig publicar un article que va ser molt controvertit, suposo que l'heu llegit, però em mantinc amb el que deia.

Estem amb els mestres i estem en què han de poder tenir tot allò que necessitin, perquè si consideren que no se'ls està pagant no sé quina cosa per fer les colònies, doncs escolta'm, amb els mestres a *tope*, però sobretot amb els infants i, sobretot, amb l'interès superior de l'infant. I les colònies, com a part del lleure educatiu, són

un dret, perquè el lleure educatiu és un dret, un dret reconegut a l'Estatut, a la Llei d'Educació, a la Llei d'Infància, al Pacte d'Infància de Catalunya de l'any 2013. És que no és una cosa a decidir si ho fem o no ho fem,...

Fitxer 6

és que és un dret per tant, jo quan sento que sis-cents centres, quan Pincat sent que sis-cents centres es negaran a fer colònies, el que estem al final fent és obrint una bretxa encara més gran en les desigualtats d'oportunitats per aquests infants.

Montserrat, per què s'incrementa l'abús sexual? Nosaltres no som del parer que s'incrementa, tot i que les dades són esfereïdores. Pensem que hem posat mecanismes que faciliten la revelació de situacions que abans era més difícil que un infant o un adolescent tingués l'oportunitat de poder fer una revelació que alguna cosa està passant. Tenim les Barnahus, tenim els equips a les escoles cada cop més sensibilitzats amb aquest tema, tenim els Cocobes, la feina del Cocobes, tenim tota una sèrie d'estructures que hem anat creant, que ajuden a visibilitzar una cosa que pensem que ve de lluny però que ara, amb aquests mecanismes potser els veiem més.

A VOX. Miri, potser no he fet un anàlisi tan exhaustiu dels pressupostos que vostè diu que es van presentar. De totes maneres jo el que sí que li dic és, dintre del que pugui, sumi; en el que no pugui o no puguin vostès, doncs escolti'm, per això és el Parlament i aquestes són les regles parlamentàries i..., però tot el que puguin sumin, perquè de veritat que aquest és un tema que segurament entre vostès hi ha molts pares i mares que segurament estan molt preocupats de moltes de les coses que hem dit; per tant, sumin en tot allò que puguin.

Núria, mesures per contribuir a l'accés al lleure. Hi havia una estratègia per reconèixer la importància del lleure. Doncs el mateix que amb l'estratègia de pobresa. Aquesta estratègia s'ha de poder desplegar, ha de poder tenir un pressupost i està clar que cap infant, sobretot cap infant vulnerable, s'hauria de poder quedar sense aquestes activitats d'aquest ample educatiu.

El model de salut mental, el que deia abans, ja ho he dit abans, necessitem més activitat preventiva, molta més activitat preventiva. No pot ser que intervenim amb els infants quan ja hi ha un mal, quan ja hi ha una conducta disruptiva, quan ja hi ha un problema de salut mental important.

Amb relació a la prohibició de les xarxes socials, les pantalles, Pincat té un document que ja vam deixar clar que nosaltres estem totalment en contra de qualsevol prohibició. Les prohibicions, l'única cosa que ens comporta és que per aquell que se li prohibeix té més ganes d'accedir-hi; allò que és prohibit et desperta..., per tant, hem de protegir aquest interès superior de l'infant, sí, però ho hauríem de fer bé, acompanyant l'infant, educant-lo acompanyant les famílies, perquè les famílies també són molt analfabetes de la part digital, sovint, i, per tant, hem d'acompanyar més, hem de poder educar més. I prohibir el que haguem de prohibir, però atenció, perquè pensem que la prohibició no és la solució.

I quina partida econòmica per l'estratègia i a quin departament? Mira, la partida econòmica, ja dic, tenim marge de creixement fins al 2,5 de la inversió en PIB que podríem arribar per millorar les polítiques d'infància. El que tenim clar és que si l'Estratègia de pobresa infantil no depèn, per exemple, d'un departament com pot ser el de Presidència, no ens en sortirem. Ha de dependre d'un departament que tingui força com perquè Economia, Drets Socials, Salut, tothom es pugui posar les piles, perquè si ho fem dependre d'un departament, d'una conselleria, aquesta conselleria manarà l'altra conselleria? No ho sé, a mi se'm fa una mica estrany.

No ho sé, el model del comissionat –ai, divuit segons–, el model del comissionat estatal, recordeu, hi havia un comissionat per la infància que depenia de Presidència i va tenir molta força i impactava en tots els ministeris. No sé si el Ministeri actual d'Infància té el mateix impacte. Jo, personalment –personalment, eh?, això ja és una opinió meva, no de Pincat–, crec que no. Per tant, si posem aquest tema en mans de Presidència –perquè, a més, el president ho va presentar com una cosa vital i important–, crec que tindria molta més força.

I per acabar..., ja m'he passat, però ja acabo, us volíem demanar lideratge polític, que sí que el teniu, però que en aquest tema, de veritat, sumeu. I us demanem que seria genial que poguéssiu fer un ple monogràfic cada any amb relació a l'Estratègia

de Lluita contra la Pobresa per revisar, per preguntar, perquè quedi una ponència de seguiment ben feta. Perquè fins que aquest tema no es solucioni o tots remem, o serà molt difícil.

I res més, moltes gràcies per escoltar-nos, com sempre, molt agraïts i que tant de bo ens en sortim en aquest tema.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ruiz i senyora Calàbria, a Pincat, per vindre avui aquí a la comissió.

I donarem pas als següents compareixents, doncs. *(Pausa.)* Si es volen anar preparant els següents compareixents, a continuació tindrem una representació d'Educo. *(Pausa.)*

Compareixença d'una representació d'Educo per a presentar l'informe "Niños de la llave III: la vida empantallada"

357-00822/15

Anem a continuar si us plau. *(Pausa.)* Continuem i ho fem amb aquesta representació d'Educo en aquesta comissió d'infància per presentar l'informe *Niños de la llave III, la vida empantallada*. I tenim amb nosaltres la senyora Dori Rodríguez, que és especialista en educació i incidència política a Educo, i el senyor Gonzalo de Castro, responsable d'investigació social i estudis d'Educo. Per fer la seva exposició tenen un temps màxim de vint minuts, que poden anar controlant amb aquest rellotge que teniu aquí baix, i poden començar quan vostès vulguin.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Dori Rodríguez (especialista en educació i incidència política a Educo)

Honorables diputats i diputades de la Comissió d'Infància i Adolescència. Gràcies en nom d'Educo per aquesta possibilitat de comparèixer i per presentar-vos l'informe *Infancia empantallada*, en el que abordarem l'impacte de la sobreexposició a les pantalles en el benestar de la infància i l'adolescència. Agraïm al Parlament l'oportunitat de compartir amb vosaltres una qüestió que afecta el benestar i els drets

de tota una generació. Fa vuit anys vam començar a analitzar la vida d'un col·lectiu específic, els anomenats nens de la clau. Són aquells nens i nenes de sis a tretze anys que passen hores al dia sols a casa, amb poc acompanyament adult. Porten les claus de casa penjades al coll o a la motxilla.

Avui, aquest col·lectiu representa 375.000 nens i nenes a Espanya. És cert que hem vist un descens del quinze al deu per cent en els últims set anys, fruit dels canvis socials com el teletreball, o una major sensibilització sobre la conciliació familiar, però el que hem descobert és que, si bé algun d'aquests nens ja no estan físicament sols, han obert una altra porta, la del portal digital. Avui reben el seu primer *smartphone* de mitjana als nou anys i deu mesos. Curiosament, les claus físiques de casa arriben més d'un any després, al voltant dels onze anys i un mes. Això ens diu molt sobre com entenem l'autonomia progressiva de la infància en el segle XXI.

El que estem vivint no és només un canvi tecnològic, és el que alguns investigadors anomenen la gran reconfiguració de la infància, el pas d'una infància avançada en el joc a una infància basada en l'*smartphone*. Aquesta transformació té dues cares. Per una banda, la infraprotecció al món digital, nens i nenes exposats massa aviat, massa temps i amb massa pocs filtres a un ecosistema dissenyat per capturar la seva atenció. Per l'altra, la sobreprotecció al món real, menys temps de joc lliure als parcs, menys autonomia per anar sols a l'escola, menys oportunitat per desenvolupar habilitat social, emocional, que només s'aprenen en la interacció directa entre iguals.

I ara compartim dades concretes d'una enquesta que vam fer el 2025, que és una enquesta de la que surt l'informe. Les dades d'aquesta enquesta són de 2.316 famílies amb nens i nenes entre sis i tretze anys. També l'informe conté entrevistes a professional de sis entitats socials grans d'infància i entrevistes a professionals de neurociència, psicologia evolutiva i de la protecció. I el que veiem és que, entre setmana, els nens i nenes de mitjana dues hores i trenta-cinc minuts davant de l'*smartphone*; dues hores i trenta minuts, aproximadament, veient la televisió; dues hores i deu minuts davant de l'ordinador; dues hores amb la tauleta; i gairebé dues hores amb la videoconsola. I això són només les mitjanes entre

setmana, perquè els caps de setmana el temps davant de l'*smartphone* i la televisió arriba fins a tres hores diàries.

Cal recordar que sovint aquestes pantalles s'utilitzen simultàniament. Estem parlant d'una sobreexposició que afecta períodes, etapes, franges molt sensibles del desenvolupament cognitiu, social i emocional. I aquí hi ha un aspecte important, nens i nenes no utilitzen les pantalles de la mateixa manera, les nenes les utilitzen principalment per deures escolars, per veure sèries, escoltar música i xatejar amigues. A partir dels tretze anys, l'ús de xarxes socials dispara fins al setanta per cent. Això les exposa especialment a problemes de comparació social, baixa autoestima, i en alguns casos a relacions tòxiques o de control per part de parelles adolescents.

Els nens, en canvi, dediquen el seixanta-tres per cent del temps a videojocs i jocs en línia. Conforme creixen, aquest temps augmenta significativament i arriba gairebé a tres hores diàries el cap de setmana, quan els nens tenen entre onze i tretze anys. Des d'Educo creiem que és fonamental incorporar una perspectiva de gènere quan fem política pública sobre l'ús saludable de les pantalles. Davant d'aquesta realitat, una dada ens ha cridat l'atenció. Gairebé tres de cada deu mares i pares declaren que no posen límits a l'ús de les pantalles a casa i un vint per cent ni tan sols s'ho ha plantejat.

Els educadors socials amb qui hem parlat ens expliquen que moltes famílies no saben com fer-ho, literalment ens han dit, hi ha moltes famílies que esperen que surtin noves lleis que poden limitar l'ús del mòbil. I això ens porta a una conclusió:

Fitxer 7

L'acció individual de les famílies és insuficient. Necessitem formació, sensibilització acció col·lectiva i un marc normatiu. Abordem els efectes que la vida empantallada té en la salut de nens i nenes. Començaré per el que anomenem el lladre del son. Més del seixanta per cent dels adolescents dormen amb el mòbil a l'habitació totes o gairebé totes les nits, el vint-i-u per cent es connecta a partir de la mitjanit totes o gairebé tots els dies, però també hem detectat relació amb problemes de pes,

problemes visuals, més del cinquanta per cent de les famílies ho percep i, especialment, amb ansietat, estrès i símptomes depressius.

Una educadora d'una entitat social de Cadis ens va explicar una anècdota que il·lustra perfectament el tema. A l'hora d'organitzar un campament d'estiu moltes mares no saben com impedir, com negociar amb els seus fills portar el mòbil, no portar el mòbil al campament, perquè sense el mòbil no s'adormen. Per tant, quin és el resultat? Que el vuitanta-cinc per cent dels estudiants d'ESO no arriben a les vuit hores de son recomanades. Gairebé un de cada tres dorm menys de set hores. I les conseqüències són greus: irritabilitat, falta d'atenció, baix rendiment escolar, la pèrdua de l'humor. La manca de son afecta directament, com podem veure, al desenvolupament físic, intel·lectual i emocional.

Aquest punt de la salut mental és preocupant. Tot i que les xarxes socials generen emocions positives, alegria, diversió, suport, les noies són especialment sensibles a les emocions negatives. El trenta-vuit per cent de noies se senten insegures, senten inquietud a la xarxa, davant del divuit dels nois; el trenta per cent senten por, davant del vint d'ells; i moltes d'elles senten solitud, davant dels nens, un dinou.

El coordinador del programa d'atenció a la conducta suïcida del menor de l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona ho va dir: les pantalles els buiden d'eines, els resten oportunitat per adquirir habilitats per afrontar la vida. I les dades li donen la raó. Han passat de dos-cents cinquanta episodis de conducta suïcida el 2014 a mil el 202.

Gairebé la meitat de les famílies percep que l'ús de pantalles afecta el contacte presencial amb amics i familiars. Més de la meitat considera que redueix el temps de joc lliure al parc i a la naturalesa. I això és especialment greu, perquè sabem que el joc lliure sense supervisió adulta és fonamental per desenvolupar la tolerància a la frustració, la capacitat de resoldre conflictes, la cooperació. Podem dir que és la vacuna contra l'ansietat.

I ara veiem que l'atenció és la que tenim al punt de mira, però si hi ha un efecte que ens preocupa és la crisi d'atenció. Més del quaranta per cent de les famílies percep problemes d'atenció i capacitat de concentració, i els professionals ho corroboren. Ens diuen, necessiten estímuls constants, en el moment que no hi ha estímuls surten

de l'activitat. Les entitats socials han hagut de reduir les seves activitats d'una hora i mitja a quaranta-cinc minuts, perquè els nens i nenes no poden mantenir l'atenció més temps. Estem davant del que alguns neurocientífics anomenen una cultura atencional patogènica, un entorn on mantenir una capacitat de concentració profunda resulta difícil. I això té conseqüències directes en l'aprenentatge. Retornar a l'estat de concentració després d'una interrupció pot portar fins i tot vint-i-tres minuts.

De fet, les dades PISA ens mostren també una correlació. Les comunitats autònomes amb més ús de la tecnologia a l'aula, País Basc, Navarra i Catalunya, són les que més han retrocedit en l'última dècada i no es tracta per res de desacreditar la tecnologia a l'educació, sinó d'evitar-ne una implantació irreflexiva. Davant d'aquesta realitat la bona notícia és que la societat està despertant, sigui a Galícia, els pares i mares s'han organitzat, avui sabem que més de nou mil famílies s'han adherit al Pacte d'adolescència lliure de mòbil i intenten pactar amb el seu fill per l'entrega de l'*smartphone* després dels setze anys.

El juny del 2025 hi ha hagut també manifestacions a les principals ciutats espanyoles demanant el dret a la desconexió digital, i tot això, perquè és important una acció col·lectiva. També a nivell europeu a Espanya, a França, a Grècia, a Dinamarca s'està regulant per establir l'edat mínima per accedir a la xarxa social i crear eines obligatòries de verificació de l'edat i mecanismes de control parental. Però mentre abordem els dilemes de la xarxa social ja estem entrant en un segon contacte amb la intel·ligència artificial, que amplia els reptes.

Si en el primer contacte, el de les xarxes, la competició era per l'atenció, per capturar les nostres preferències, ara la competició és per la intimitat, per la interioritat. Existeixen aplicacions com El teu psicòleg, d'IA o chatbot terapèutic, que busquen tenir un lloc íntim a les nostres vides i també a les dels nostres nens i nenes. Com va dir Pepe Mujica en un dels seus últims discursos, les noves generacions hauran de lluitar perquè cal mantenir la flameta de la llibertat, fins i tot la llibertat interior està amenaçada.

Des d'Educo volem ser molt clars en el nostre posicionament. No es tracta de prohibir, sinó d'educar, acompanyar i regular. Proposem tres pilars: educació i

acompanyament; no prohibir, sinó informar sobre l'ús saludable de pantalles, desenvolupar l'alfabetització digital, no només tècnica, sinó emocional i relacional. La participació infantil, nens i nenes tenen molt a dir, tenen dret a participar en decisions que afecten les seves vides. No podem legislar sobre la seva infància sense escoltar la seva veu. I regulació dels límits. Necessitem polítiques públiques que dotin de recursos a famílies i professionals i regular les empreses tecnològiques, que són qui dissenyen aquests ecosistemes addictius.

L'Associació Espanyola de Pediatria va actualitzar les seves recomanacions a finals del 2024 i ens deia: zero pantalles de zero a sis anys, i màxim d'una hora al dia en les edats de sis a dotze anys. Aquestes no són recomanacions arbitràries, es basen en l'evidència científica sobre períodes sensibles del desenvolupament cerebral, sobre la importància de les activitats al lleure, activitats amb la naturalesa, sobre la necessitat de la interacció humana directa per créixer sa. Actualment, com hem vist, estem molt lluny d'aquests objectius. La mitjana diària només de *smartphone* ja supera les dues hores i mitja entre setmana, sense comptar la resta de pantalles.

Per això concloem aquesta intervenció amb una reflexió. Estem davant d'una transformació social i cultural, que va molt més del tecnològic, és una qüestió que afecta el benestar, la salut mental i el desenvolupament cognitiu i els drets fonamentals de tota una generació. Els 375.000 nens de la clau que analitzàvem fa vuit anys ens preocupaven per la seva solitud no desitjada. Avui, aquesta preocupació s'ha estès a tota la infància empantallada, amb l'atenció constant assetjada, amb menys temps de joc lliure, amb menys hores de son i amb més ansietat.

Però també volem transmetre un missatge d'esperança: la societat està despertant, les famílies s'estan organitzant, els professionals alerten, la comunitat científica aporta evidències, i la voluntat política comença també a moure's. Per tant, com deia Pepe Mujica, fins i tot la llibertat interior està amenaçada, i aquesta és potser la batalla més important, preservar la capacitat de les noves generacions de pensar per si mateixes i de mantenir l'atenció, de desenvolupar relacions autèntiques, de créixer amb autonomia progressiva, però també amb acompanyament.

I què podem fer des d'aquest Parlament? Des d'Educo fem una crida perquè lideri des de Catalunya una resposta integral a aquest repte. Impulsar legislació protectora, que ja s'està fent però encara més, que estableixi límits clars en l'ús dels dispositius en entorns educatius, i que reguli l'accés de menors a la xarxa social i, sobretot, als continguts inadequats. Dotar de recursos suficients famílies i professionals. Les famílies necessiten formació, eines, suport per acompanyar l'educació digital dels seus fills. Els professionals necessiten de l'educació de l'àmbit social i de la salut, necessiten formació específica i recursos per abordar aquesta realitat.

També regular les empreses tecnològiques, no podem deixar que siguin les grans plataformes tecnològiques qui decideixin com creixen els nostres nens i nenes. Necessitem verificació d'edat real, dissenys menys addictius, transparència en els algoritmes i responsabilitat per danys causats. Crear i protegir espais lliures de pantalles per l'adolescent. Hem detectat que hi ha espais per a nens i nenes petites, però no per l'adolescent. Necessitem polítiques d'oci saludable, espais públics atractius i activitats esportives.

I cinquè, i això és fonamental, escoltar la veu de la infància, crear mecanismes reals de participació infantil en les decisions que els afecten. Ells i elles són els veritables experts en com viuen aquesta realitat i tenen dret a ser escoltats. Fa vuit anys vam identificar aquells cinc-cents mil nens de la clau a Espanya. Avui són menys, això demostra que les polítiques públiques, quan s'implementen amb rigor i recursos poden canviar la realitat, però també hem identificat un nou repte, una generació sencera emparentada, sobreexposada, amb l'atenció fragmentada, amb menys habilitat social i emocional. No es tracta de tornar al passat, es tracta de construir un futur on la tecnologia estigui al servei del benestar integral de la infància i no al revés.

Catalunya pot ser pionera en la protecció de la infància en entorns digitals. Pot liderar un model d'educació digital saludable i podem demostrar que és possible equilibrar oportunitats i protecció. Els nostres nens no poden esperar, perquè cada hora de som perduda, cada hora de joc lliure substituïda per pantalles i cada moment d'atenció fragmentada són oportunitats educatives que no tornaran. Educar cura.

I ens quedem aquí, així que gràcies per l'atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Rodríguez, per la seva exposició. I, a continuació, és el torn del grup proponent, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb la diputada Najat Driouech, per un temps màxim de tres minuts.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. Com sempre molt agraïts a Educo per la presentació d'aquest informe i també per la feina que feu. Realment vostè anava exposant l'informe i anava visualitzant realitats que tenim al nostre entorn. I, sense anar més lluny, els nostres propis fills, com a diputats i diputades, massa hores sovint, sense desitjar que així sigui, podrien ser perfectament els nens de la clau. I crec que és una realitat prou complexa i prou important i a la qual no estem posant el focus, segurament perquè molts dels pares i mares no som conscients de l'impacte que estan tenint les pantalles sobre aquest present i futur del país que és la nostra infància.

Vostès ens han fet una diagnosi molt clara de quina realitat tenim i amb la qual ens han alertat de quina és la foto real d'aquesta situació, que no és una altra que la manca d'unes polítiques de conciliació real. A moltíssimes famílies els agradaria poder ser-hi a la tarda,...

Fitxer 8

quan finalitzen les hores lectives, i aquesta conciliació real no existeix en la majoria dels casos. Manca també d'acompanyament a les famílies més vulnerables, que es veuen abocades a realitzar llargues jornades; no a realitzar llargues jornades, sinó a aglutinar tres i quatre feines al llarg del dia per poder fer front a les despeses de l'habitatge, com molt bé ens han dit els compareixents que els han precedit, i, a més a més, amb un encariment del cost de la vida que fa impossible que aquestes famílies puguin dedicar part del seu sou per poder fer front a les extraescolars o a les activitats del lleure educatiu.

I la pregunta que nosaltres volem traslladar-los és la següent, realment quina hauria de ser, de les diferents prioritats que vostès en les recomanacions ens han explicat,

quina és la que hauria de ser la més urgent, la primera i la prioritària, per començar ja a posar el fil a l'agulla per donar resposta a aquesta situació que s'està cronificant i que, sense ser-ne prou conscients, està impactant en la vida de molts infants i joves d'aquest present i futur del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn de la diputada Rosa Jové i Montañola, del Grup Parlamentari de Junts. Un temps màxim de tres minuts.

Rosa Jové i Montañola

Bona tarda a tothom. Agrair en primer lloc aquesta compareixença d'Educo. Sabem que és un esforç venir fins aquí al Parlament i gràcies. Al final de la vostra presentació, jo penso que era la diapositiva número quinze, ens recomaneu tres pilars des d'Educo per minimitzar i evitar el risc de les pantalles en els menors i crec que això hauria de marcar el camí i m'agradaria fer uns petits comentaris. El primer era educació i acompanyament; no prohibir, sinó informar. Creiem que aquest és el camí. Els ganivets tothom sabem que són perillosos, molt més que les pantalles, però no els prohibim, sinó que eduquem en el seu ús.

La primera causa de mort infantil no deguda a malaltia mèdica són els accidents de cotxe. Bé, continuem deixant que els nens vagin en cotxe, però què és lo que fem? Els fem educació viària, estudiem per treure'ns el carnet de conduir. El camí en les pantalles, evidentment, no és prohibir, sinó educar.

Participació infantil, escoltar la veu dels nens. L'article 12 de la Convenció dels Drets del Nen reconeix el dret dels menors a expressar la seva opinió lliurement en els assumptes que els afectin i per això se'ls ha d'escoltar. Per exemple, jo sempre explico dos casos. Els nens amb altes capacitats, en les pantalles troben per primera vegada una eina per treballar el seu nivell cognitiu i ho demanen molt, però se'ls hi ha de deixar per unes altres coses, no? Però sí..., o, per exemple, hi ha nens que viuen aïllats dels seus companys, als afores de les ciutats o on siguin, dels seus companys d'escola i demanen connectar-se una estona al dia. Sí, s'ha d'escoltar els nens, evidentment, teniu tota la raó.

I l'última era regulació i límits. Evidentment, els pares han d'educar en pantalles i posar uns límits al temps d'ús i vigilar sobretot el mal ús. I s'ha de regular també la indústria, perquè la picaresca de la indústria és elevada, sobretot amb això d'aquestes compres que es fan dintre dels jocs, no? I per cert, una cosa, quan heu dit que de zero a sis es recomana zero hores de pantalla, s'ha d'especificar sempre que aquí no entren les videoconferències amb familiars. Si tu tens una mare de viatge, pugui veure fotos, etcètera, etcètera, perquè molta gent se pensa que zero hores són zero hores; no, no són zero hores, eh?, són zero hores de jocs o de fer, perdó, tonteries o així amb la pantalla, que és diferent.

I lo del lladre del son, evidentment que és tot un problema, no direm que no, però crec aquí que la responsabilitat és més dels progenitors. Alguna cosa ha passat en una família perquè els nens acabin adormint-se amb el mòbil, no? Així que felicitats, perquè penso que aquests tres pilars són bàsics.

Per acabar, una pregunta i potser és més pel senyor Gonzalo de Castro. Creuen que s'haurien de revisar algun dels estudis alarmistes sobre les pantalles? La majoria són estudis de simple correlació, no de causalitat. És a dir, per exemple, n'hi ha que diuen que hi ha un increment de nens que usen les pantalles i tenen ansietat, però tenen ansietat perquè usen les pantalles o calmen l'ansietat que pateixen per altres motius amb l'ús de pantalles. La correlació no sempre implica causalitat i això s'hauria de començar a mirar.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari del Partit Popular, és el torn de la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, presidenta, i a tots dos compareixents i a Educo per aquest informe. Fa temps que els experts ens avisen dels riscos que els menors estiguin exposats massa temps a les pantalles, ja siguin mòbils, tauletes, ordinadors, televisors. Heu anomenat també l'Associació Espanyola de Pediatria, que també ha publicat un seguit de recomanacions basades en evidència científica i que van alineades amb

la resta del que heu dit. Com l'ús de les pantalles influeix en un menor, el seu rendiment escolar, la reducció del temps de lectura, la socialització, les relacions interpersonals, confiança, efectes sobre la salut i un llarg etcètera.

Us hau referit que tres de cada deu pares i mares no posen límits, però en aquest punt també volem dir que moltes famílies tampoc no saben com fer-ho. És a dir, aquest control parental, aquest biaix tecnològic, falta de suport, de formació, d'acompanyament, com arribar a les famílies perquè realment puguin fer aquest control parental i siguin conscients d'aquestes repercussions que heu dit. I el mateix, que aquest control tampoc és tan fàcil. Quan un adolescent ens diu, estic mirant, perquè estic aprenent de, no ho sé, qualsevol matèria o d'un treball. Llavors, clar, com se calcula aquest temps, si realment és allò pedagògic que està cercant informació, si després ens despistem i estem consultant altres qüestions que no venen al cas.

I el mateix, els centres educatius han apostat per aprenentatges digitals, fins i tot lectures, exàmens a l'ordinador, tant a la primària o a cursos superiors, cinquè i sisè o a l'ESO. Llavors, pel que heu recollit i exposat, vosaltres creieu que això no seria del tot adequat, s'hauria de fer un retorn més al sistema tradicional, a la metodologia curricular de format paper, exàmens, paper? Perquè també hi ha una correlació, m'ha semblat entendre, entre comunitats autònomes que fan més ús d'aquella tecnologia digital i uns resultats que són baixos, que tindria sentit. I també perquè estan, l'altre dia m'ho deia un adolescent, que estan fent ús de la IA també ja per fer els treballs.

I fins i tot quan s'estan fent exàmens a nivell d'ordinador o digitals, tenen alguna pantalla disminuïda i fan consulta de la IA, amb la qual cosa aquell problema de matemàtica és clar que el dona la IA, però ells no han fet el desenvolupament ni el procediment. Llavors, com afrontar tot aquest repte que també està allà damunt de la taula a nivell curricular i d'educació?

I també us heu referit a restringir l'edat mínima de les xarxes socials als setze anys. Tanmateix, els entesos també ens diuen que això és molt fàcil de trampejar i que hi ha un buit legal, però ja no a nivell normatiu, sinó fins i tot de poder aconseguir-ho amb un disseny i una programació digital i tecnològica, que no és gens fàcil. És a

dir, que al final, clar, també la part tecnològica va pel davant de, fins i tot, de la pròpia normativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, la diputada de VOX ha demanat que se l'excusi, seria ara el seu torn, però passem al Grup Parlamentari dels Comuns amb la diputada Núria Lozano i Montoya.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta; bona tarda i moltes gràcies a Educo per la seva compareixença, però sobretot per la tasca quotidiana, tan important com necessària. La figura dels nens de les claus potser no és nova, però és cert que la xifra és superior a altres moments, d'una banda, i d'una altra també ho és que les eines de suposat oci que tenen el seu abast durant bona part del dia o del temps que passen sols, sí que ho són de molt diferents. I per tant, tenim un tipus d'interacció per part d'aquests menors molt diferent al que abans es podia donar a l'etapa dels que quan els nostres pares estaven treballant, anàvem amb la clau al coll cap a casa.

Les pantalles han esdevingut un acompanyament d'un percentatge molt elevat d'aquests nens. És molt impactant el percentatge que vostès situen de menors a determinades edats que tenen un *smartphone*, no només pel fet de tenir aquesta eina, sinó perquè, de fet, el que estem parlant és que tenen una videoconsola, tenen un casino, un televisor, un cinema, una biblioteca. És a dir, en parlem d'una mena de porta oberta al món sense cap element pràcticament de control o de supervisió adulta.

I, tot i que l'estudi se centra en aquests nens, sí que m'agradaria posar també el focus sobre altres infants que viuen en precarietat residencial extrema, com és el cas dels infants que viuen en una habitació que, tot sovint, com que no disposen d'espai, la seva finestra a l'oci és la pantalla, també. En aquests casos, potser hi ha més presència de la persona adulta en l'acompanyament, però sí que tenim una dificultat d'aquestes característiques. Consideren que cal formar en un ús saludable de les pantalles i, per tant, en una utilització atenent les necessitats del menor i no

tant a altre tipus de consideracions, però clar, això comença pels adults responsables. És a dir, com consideren que es podria millorar també la situació pel que fa als adults.

L'informe parla d'impactes sobre la salut i segurament la majoria dels que estem aquí no seríem aliens a aquests impactes, però en molts casos, apareixia també a la compareixença anterior, hi ha molts adults que els falten eines per tal de poder donar aquesta formació o poder tractar aquesta qüestió amb els menors que tenen al seu càrrec, com consideren que seria possible?

Pel que fa a l'impacte sobre la salut. Jo crec que és prou conegut, però, clar, s'hauran de prendre determinacions al respecte? Segurament sí, però pensem que en primer lloc totes les decisions haurien de comptar amb la participació informada dels infants i dels adolescents per poder definir aquestes polítiques públiques. Com consideren que seria la fórmula més adient al respecte?

I acabo amb una última qüestió, presidenta. En aquest sentit, què els sembla la recent prohibició de l'ús de xarxes socials als menors de setze anys? I com creuen que pot impactar la intel·ligència artificial en matèria de drets de la infància, si és un agreujament de problemàtiques anteriors; si, en canvi és una oportunitat de millora, com seria possible? Sobretot el que té a veure amb la preservació de la intimitat del menor i evitar la utilització per les grans corporacions de la informació, que de maneres, tot sovint sense ser-ne prou conscient, doncs es facilita a aquestes corporacions.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I, per acabar, és el torn del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, amb el diputat Antoni Poyato i Rodríguez.

Antoni Poyato Rodríguez

Gràcies, presidenta. I gràcies a la senyora Dori Rodríguez i al senyor Gonzalo de Castro per la seva compareixença. Ens han donat una dada sorprenent, tot i que podíem sospitar que era així. Als tretze anys, el noranta-cinc per cent dels nens i nenes d'Espanya ja tenen un *smartphone*. Estem parlant llavors gairebé d'un accés

quasi universal i que no tenir-ne gairebé ja no és ni una opció. Crec que coincidim en diversos aspectes, tenim diverses conclusions en les quals coincidim.

Primer, que les pantalles ocupen una part molt important del temps lliure dels menors, i sovint estan actuant com una substitució de la presència dels adults. Això ens porta a parlar de la soledat infantil, que és un aspecte que és poc tractat. Molts nens es troben sols a casa i ho fan perquè els pares, per motius laborals, potser no hi poden ser i llavors, la substitució d'aquest espai de solitud són l'accés a les pantalles. Moltes vegades els adults responsables el que pensem és que és més segur estar davant d'una pantalla pel nen que estar jugant al carrer. I, de vegades, voldria consultar-li si això és una percepció errònia o no és així.

Sembla ser que tenir un *smartphone* tampoc ja no suposa una desigualtat, perquè si el noranta-cinc per cent dels nens accedeixen a un *smartphone*, la desigualtat estaria en aspectes socioeconòmics, socials i ja no en l'accés a les pantalles. I pel que sembla, a les famílies amb menys recursos podria haver-hi una manca superior de supervisió o d'oportunitats educatives. Crec que aquí sí que hi ha uns impactes importants, almenys amb el seu informe així ens ho indiquen, uns impactes emocionals, que és la sensació de solitud que podrien tenir els nens que estan davant d'una pantalla o la possible dependència de les pantalles, que gairebé s'està agreujant.

En el sentit educatiu també ens han parlat de les dificultats de concentració i menys temps per dedicar a l'estudi. Aquí els faria una pregunta clara. Caldria reduir les pantalles a les escoles? No sé si poden respondre amb un sí o un no, però sí que els demanaria que fos el més clar possible. Si tenen una mica de temps, m'agradaria que ens poguessin parlar una mica dels riscos digitals, el ciberassetjament, els continguts inadequats, l'ús incontrolat d'internet, a veure quines mesures es podrien plantejar.

La combinació de soledat infantil...

i l'ús intensiu de les pantalles sense supervisió sembla que és un problema que té una difícil solució i que va, diguem-ne, in crescendo. Jo els faria un parell de preguntes. Amb relació a les famílies, com veuen els límits, com posar límits a l'ús de les pantalles? Com es poden fomentar les activitats sense tecnologia? I amb relació a reformes legislatives que es podrien plantejar, quines podrien ser? I també els faria la reflexió, si no estem a vegades demanant als legisladors que substitueixin la funció que haurien de tenir els pares en posar límits a l'accés a aquestes pantalles.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I a continuació, doncs, per donar resposta o intentar donar resposta a totes les preguntes plantejades, tenen vostès un torn de deu minuts.

Gonzalo de Castro (responsable d'investigació social i estudis d'Educo)

Muchísimas gracias a todas y a todos los legisladores por las preguntas, bastante interesantes todas, y trataré de responder algunas de ellas. Tal vez la primera, justamente, que es la de la señora Najat, es dirigida directamente a cuál es la medida más importante. Yo creo que, en realidad, y en este caso no es lo que yo creo, es lo que cree Educo, después yo tengo algunas opiniones, a veces que también, porque somos una organización discutidora, diversa, discutidora bastante, pero yo creo que la primera de ellas es, se apoya, por ejemplo, en la necesidad de una regulación de las empresas tecnológicas, esta sería la medida más trascendente. Es la más difícil y es el poder más importante en estos momentos, es muy complicada.

Diseños menos adictivos, transparencia en los algoritmos, responsabilidad por los daños causados. Probablemente una medida diferente podría ser directamente facilitar la responsabilidad de las empresas, más que regularlas. Directamente facilitar los juicios millonarios, no sé, una cosa así, por ejemplo, sería, si me están preguntando ese tipo de cosas.

La segunda, atada a esta también, la necesidad de formación y apoyo a las familias y a los profesionales. Básicamente a los profesionales, que es donde hemos encontrado también la mirada más perspicaz acerca del asunto. Trabajamos mucho con muchas asociaciones locales. Mi origen, uruguayo, a pesar de que vivo desde

muchos años aquí, también sobre organizaciones barriales, le decimos también allí, y trabajamos muy cerca y tienen una opinión muy formada y muy clara de cuáles son los problemas que tiene la infancia y la adolescencia.

Entonces, yo diría que estas serían las dos más importantes, sin dejar de lado..., un niño decía, entré en el teléfono a mirar la hora, salí diez minutos después y no miré la hora, preguntarle a las niñas y a los niños es como fundamental para tener una idea, esto y otro tipo de apreciaciones. Yo lanzo esta, pero bueno, esta es una de ellas, la mirada que tienen acerca de estos temas también es la mirada nueva y yo creo que eso conecta también con la importancia que le damos en el informe también a ese tránsito, que también ahora lo responderé si puedo, en esa idea de ir hacia cuidar la interioridad que tenemos, a tratar de dejar que surjan cosas de adentro y no que todo sea desde afuera hacia adentro, que en realidad se ha transformado un poco en este tipo de dinámica.

Entonces poder que niñas, niños y adolescentes puedan decir lo que sienten, lo que piensan, que tengan este espacio, ya aparece como revolucionario, siendo que siempre hay alguien afuera que te dice cómo sentirte bien, cómo comer bien, cómo moverte de tal manera, como..., este tipo de cuestiones que de alguna manera van entrando en ese tema.

Y la tercera pata que sería límites claros a cierto tipo de dispositivos, que por ejemplo en este caso básicamente son las aplicaciones que están dentro del *smartphone*. Y, en realidad, generalizamos en el *smartphone*. En la investigación partimos de una hipótesis que después se nos fue deshilachando, que era la diferencia de las pantallas. En realidad, yo tenía la percepción por un estudio que había leído que en realidad el uso del ordenador, por ejemplo, no generaba determinado tipo de..., esto fue una pregunta que me hicieron ahora acerca de revisar los estudios, ¿verdad? Este es un temazo también, porque en realidad hay estudios para lo que quieras, ¿no? No me quiero extender, pero había una..., bueno, mi tutor, Joan Subirats fue mi tutor de tesis y me contaba, dice, vino una mujer y vino una amiga mía y estaba fumando. Y le digo, ¿pero, estás fumando? Sesenta y ocho años. Me dice, sí, es bueno para el Alzheimer. Hay estudios para lo que quieras, me dice. Entonces, claro,

es muy complicada esa parte, ¿no? Pero sí, en este sentido, podemos también revisarlos, tendríamos que revisar los estudios.

Tenemos también, de la segunda parte de las preguntas, educación, (*Veus de fons.*) ¿Eh? Ah, inteligencia artificial, sí, pero tenía más preguntas, tenía preguntas sobre el aislamiento positivo, la posibilidad, esto está dentro del informe también, el hecho de que hay, por ejemplo, las bondades que tienen las redes sociales. La cuestión es cómo están diseñadas. Básicamente, el problema está siendo el diseño de las redes sociales. Hay muchos grupos y muchas minorías que están pudiendo encontrar su lugar, sus relaciones también a través de estas... Lo decía también creo que en la propia introducción de la pregunta la diputada Najat, también lo decía de esta manera.

En este sentido, también hay una cosa que surge de esta investigación, pero que no está dentro de este informe, que es... Y que conecta también con lo que preguntaba el señor Poyato también, que es lo que le llaman la pérdida del círculo intermedio. ¿Qué quiere decir esto? Cada vez estamos perdiendo relaciones sociales, pero para entender la pérdida de relaciones sociales, en realidad tenemos que entender un proceso que es a tres niveles. Estamos más relacionados con el círculo íntimo, con la familia. El teléfono, *el smartphone*, nos hace estar más cerca de nuestros vínculos cercanos. Nos mandamos mensajes con nuestras parejas, sabemos dónde están nuestros hijos probablemente, sabemos qué compran y qué no compran, por ejemplo. Este es un ejemplo que dicen, este es el círculo intermedio.

El otro es el círculo de la tribu, que se llama. El círculo de la gente con la que nos relacionamos en el entorno digital. La gente con la que comparto algunas percepciones, que en realidad cada vez somos menos y vamos concentrándonos. Entonces, con esa tribu estoy más en contacto. Pero la tragedia está en el círculo intermedio, en las relaciones sociales, en las relaciones de vecindad, en el conocimiento de los vecinos, en el conocimiento de las relaciones. Y quienes trabajan este tema hablan también del siglo XXI como del siglo antisocial, como que vamos en esa dirección. Entonces en este sentido también hay un tema de aceleración de ciertos procesos que hacen las redes sociales y que tiene un impacto brutal en la vida política. Porque, como dicen, por ejemplo, si la familia te enseña

amor y la tribu te enseña lealtad, el pueblo te enseña tolerancia. Entonces es un poco ahí, yo creo que ahí hay una reflexión.

¿Qué otra más? A ver... Anote cosas... La práctica de prohibir... La práctica de prohibir no es fácil. No, la práctica de prohibir, en realidad, la señora del Partido Popular que me preguntaba, la práctica de prohibir, si hay diferencias entre pantallas, creo que lo respondí recién un poco.

No han surgido grandes diferencias, sí a nivel socioeconómico. Si bajamos a nivel socioeconómico, y creo que el estudio de Barcelona lo refleja clarísimamente, vas bajando, bajando, bajando a nivel socioeconómico, y lo único que queda es el *smartphone*, no queda más nada. No queda ordenador... La única tecnología que queda es el *smartphone* y las aplicaciones que están dentro del *smartphone*. Y también el *smartphone*, que no es un ordenador que está en algún lugar común, a veces, sino que está en un lugar íntimo.

Lo interesante del proyecto de los niños de la llave que arrancamos hace como ocho años y era buscar a esos chicos que surgió también en Hospitalet, el proyecto, porque en realidad había un proyecto llamado Nens clau, y después también era el tema de que Hospitalet empezaba a financiar ayudas para pagar habitaciones. No, perdón, esta fue la segunda etapa del proyecto, la primera fue directamente los niños de la llave, que quedaban solos en casa y se criaban directamente...

La segunda parte que hicimos fue los otros niños de la llave, que eran los que vivían en habitaciones, que vivían con personas en la casa pero que no estaban por ellos. Por eso le pusimos como la película de Amenábar, *Los otros*, Los otros niños de la llave, se llama, los que viven con gente pero que no están por ellos. Y cuando llegamos a hacer esta investigación vimos que descendían los niños de la llave, pero que en realidad la problemática que habíamos tocado era una problemática que se extendía.

Pero como bien decía Núria, creo que era, la diputada de Comuns, cuando hicimos Niños de la llave nos basamos en nuestro enfoque de bienestar y veíamos que ocurría, falta de recursos económicos, falta de relaciones sociales, y falta de tiempo de sus padres. Y cuando ocurrían las tres estábamos dentro de lo que nosotros le llamamos en su momento el impacto relacional de la pobreza, cómo impactaba en

esas relaciones. Pero era una cosa que no era un tema de esas niñas, niños y adolescentes. Cuando terminamos el informe nos preguntamos y dijimos, pero esto nos pasa a todos, ya estábamos tocando claves sociales que atraviesan un poco...

(*Veus de fons.*) ¿El tema de?

Dori Rodríguez (especialista en educació i incidència política a Educo)

Las familias vulnerables...

Gonzalo de Castro (responsable d'investigació social i estudis d'Educo)

Las familias vulnerables. El tema de la IA es muy revelador..., # (10:57) Ahora lo explicas si nos da el tiempo, pero el de la IA es muy..., y el de salud mental también me quedaba. Si había estudios que concluyen la relación de causalidad o no. Y ahora hay cosas, después lo explico, pero el de la IA es muy interesante porque en realidad las redes sociales han sido el primer contacto entre la humanidad y la inteligencia artificial. Esta es la mirada que tiene el que fue..., creo que es lo más interesante que leí, tal vez es un poco apocalíptico, pero es Tristan Harris, que ha sido el director de ética de Google muchos años, y ahora tiene una fundación para hacer Internet más humano.

Y él decía también, que el primer momento de contacto entre la humanidad y la inteligencia artificial ha sido en las redes sociales. A partir de eso se han dado una serie de problemas. Y estos problemas son la sexualización de niñas y niños, lapsos cortos de atención, polarización, noticias falsas y ruptura de las democracias. También vivimos infoxicación, o sea, recepción de información más de la que uno puede procesar, el *doom scrolling*, consumir noticias negativas y la cultura de los influencers. Pero en realidad a lo que estamos yendo ahora con lo de la IA es al colapso de la realidad, a la falsificación de todo, al colapso de la confianza, al colapso de la ley, de los contratos, de las religiones falsas automatizadas, chantajes exponenciales, automatización de la biología.

Hay una serie de cuestiones que nos trae la inteligencia artificial que parece ser que en estos momentos nosotros no hemos hecho el..., hemos dejado uniforme en ese punto, no hemos pasado todavía al tema de la IA, pero parece ser que hay ciertos riesgos a los que estábamos enfrentando que van a ser exponenciales.

¿Creo que ya estamos? Sí...

La presidenta

Sí. Ho deixem aquí, doncs. Moltes gràcies. Com han passat al principi també aquestes dues revistes, els diputats poden aprofundir. Moltes gràcies a la senyora Rodríguez i al senyor de Castro per la seva intervenció, i aquí és casa vostra. Moltes gràcies i fins la propera.

Donem per acabada aquesta comissió, bona tarda.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT